

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: C. A., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27.3.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2023 č.j. OAM-49/LE-BA01-BA06-PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 27.3.2023 soudu doručenou osobně dne 29.3.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2023 č.j. OAM-49/LE-BA01-BA06-PS-2023, jehož kopie byla připojena, a na základě kterého byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22.6.2023. Žaloba byla soudu

nejprve doručena bez podpisu žalobce, avšak dne 30.3.2023 byla soudou doručena opětovně žaloba, ale již s podpisem. Tato vada podání tak byla odstraněna.

2. **V podané žalobě** žalobce nejprve uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu výroku z důvodu, že byla porušena jeho práva. Žalobce uvedl, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, když je jeho rozhodnutí v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu; § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nejsou patrné úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, pokud jde o nevyužití zvláštních opatření; § 47 zákona o azylu, neboť v případě žalobce je možné použít zvláštní opatření dle tohoto ustanovení. Dále žalobce citoval § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ke kterému sdělil, že v jeho případě je naplněna pouze ta podmínka, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC. Domnívá se, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC. Vzhledem k tomu zatížil žalovaný napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Rozhodnutí žalovaného ovšem neobsahují ani zmínku o této skutečnosti ve vztahu k možnosti uplatnění zvláštního opatření, kterým je možnost dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nijak důkladně neposoudil možnost udělení alternativního opatření a pouze konstatoval, že uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu považuje vzhledem k jednání žalobce za neúčinné. Žalobce zdůraznil, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, kterým žalovaný zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, přičemž vzhledem k charakteru zajištění, by mělo být rozhodnutí o zajištění vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno. Jak to vyplývá ze znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, institut zajištění má fakultativní charakter a je nepřípustné, je-li účelu zajištění možné dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. V případě žalobce se žalovaný zabýval použitím mírnějších opatření stručně bez jakéhokoliv náležitého odůvodnění, což je v nesouladu nejen s obecnými ustanoveními správního řádu týkající se odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, ale především v nesouladu se samotnou podstatou odůvodnění omezení osobní svobody, což by mělo být tou nejdůležitější částí rozhodnutí. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný jenom rekapituluje pobytovou historii žalobce a konstatuje, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněna mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Navíc se žalobce domnívá, že samotný neoprávněný pobyt nemůže být beze všeho považován za hlavní argument, který by odůvodnil jeho izolaci od společnosti. Opatření správního orgánu spočívající v zbavení osobní svobody do 22.6.2023 je nepřiměřené účelu, který sleduje. Žalobce namítal, že v rozhodnutí žalovaný zmiňuje jenom skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a úplně opomíná vzít v potaz skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Žalovaný žalobce v řízení o povinnosti setrvat v ZZC ani nevyslechl, omezil se na zjištění policie v řízení o zajištění, které ale plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu.
- Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný při stanovení délky zajištění postupuje paušálně bez ohledu na individuální okolnosti případu. Žalobce rovněž vyzdvihl, že žalovaný přistoupil ke stanovení maximální možné délky zajištění podle ustanovení § 46a odst. 4 zákona o azylu, tedy zajištění na 120 dní. Neuvedl však, na základě jakých podkladů bude rozhodovat v téměř maximální možné době, kterou lze využít. Délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by zodpovídat

individuálním okolnostem případu. Což v odůvodnění správního orgánu chybí a omezuje se jenom na konstatování délky rozhodování spolu s možností případného podání žaloby a doby doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Žalobce také citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 97/2012-26 a ze dne 9.12.2015, č.j. 7 Azs 251/2015 – 66.

Žalobce se domnívá, že zde ze strany správního orgánu došlo k překročení mezí správního uvážení, když dovozuje možnost existenci oprávněných důvodů pro zajištění pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace příslušné složky Policie České republiky (dále jen **ČR**). Jinými slovy žalovaný vychází jenom z důvodů, na základě kterých byl žalobce předchozím rozhodnutím o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. V napadeném rozhodnutí žalovaný svou argumentaci o existenci oprávněných důvodů, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, opírá pouze o tvrzení, že se žalobce na území ČR zdržoval neoprávněně. Žalobce se domnívá, že výše uvedené okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Také uvedl, že v zemi původu by čelil pronásledování z důvodu své národnosti. Jelikož žalobce následně po zajištění čelil riziku, že bude navrácen do země původu, kde by byl vystaven riziku vážné újmy, rozhodl se podat žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce tak má konkrétní důvody, proč není vycestování do země jeho původu možné. Zejména je však třeba zásadně nesouhlasit se způsobem, jak správní orgán při rozhodování postupoval, či spíše nepostupoval vzhledem k okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a s ohledem na to, aby řešení odpovídalo veřejnému zájmu a vycházelo ze skutečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). To hlavní, co správní orgán v řízení hodnotil, je skutečnost protiprávního jednání žalobce spočívající v pobytu na území ČR bez pobytového oprávnění. Ovšem okolnosti ostatní v rozhodnutí zjevně nevzal správní orgán dostatečně v úvahu. Zde je namístě připomenout, že nutnost zohlednit veškeré skutečnosti stanoví nejen ustanovení správního řádu, ale i tzv. návratová směrnice (Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ ES ze dne 16.12.2008) v preambuli v bodě 6. Zde se doslova uvádí, že členské státy mají zohlednit i jiná skutečnosti, než je neoprávněný pobyt cizince. To se v napadeném rozhodnutí nestalo.

Žalobce dále uvedl, že institut zajištění je přitom nutno vnímat jako prostředek *ultima ratio*, kdy je jasné, že není možné uložit mírnější opatření. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvádí, že „nevyplynulo naprosto nic, co by mu [žalobci] bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu“. K tomu žalobce uvedl, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do ČR, příp. někdy „dříve“, ale žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. K tomuto žalobce citoval také rozsudek Krajského soudu v Plzni, č.j. 60 Az 62/2019-44 ze dne 9.4.2020. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k žalovanému k dalšímu projednání.

Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23.2.2023 č.j. OAM-49/LE-BA01-BA06-PS-2023, bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22.6.2023. Dále bylo uvedeno, že žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha (dále jen

OPKPE Praha), č.j. KRPA-59911-15/ČJ-2023-000022-MIG ze dne 15.2.2023, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, za účelem realizace správního vyhoštění. Správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo s žalobce zahájeno poté, co byl dotyčný dne 15.2.2023 kontrolován hlídkou OPKPE Praha na adrese Křižíkova 552/2, Praha 8. Vzhledem k tomu, že cizinec na výzvu policisty předložil biometrický doklad TUR č. U35097954, avšak nepředložil žádné platné povolení ke vstupu a pobytu, byl eskortován na oddělení OPKPE Praha. Následnou lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že se cizinec na území ČR nachází bez oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

V protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 15.2.2023 žalobce potvrdil svou uvedenou totožnost a státní příslušnost. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, neléčí se s žádnou nemocí a neužívá žádné léky. Žalobce dále uvedl, že 3 roky po něm pátrá turecká policie. Ke své cestě uvedl, že nějaké osobě zaplatil za letenku do Srbska, kam cestoval letecky z Istanbulu dne 12.2.2023. V cestovním pase na straně č. 5 má k tomu razítko. Dále uvedl, že ho oslovil v restauraci nějaký Ázerbájdžánec, který ho zavedl k řidiči, jenž má na starosti dopravu do Německa. Po zaplacení 4 000,- EUR nastoupil s dalšími běženci do kamionu a vystoupil sám ve Vídni. Odtud nastoupil na autobus do Prahy, kam přicestoval dne 15.2.2023 v ranních hodinách. Žalobce uvedl, že si chtěl vzít přímý spoj do Německa z Rakouska, ale takový nenašel, tak cestoval do Prahy. Jeho cílem je Německo, protože tam žijí jeho kamarádi a cestoval tam za lepším životem. V ČR nikoho nemá, nechce zde zůstat, v Německu má kamarády a celá jeho rodina, kterou tvoří matky a sourozenci, žije v Turecku. Dobrovolně vycestovat do vlasti nechce, nemůže se tam vrátit, chce cestovat do Německa. Není mu známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR. Nechce se vrátit do Turecka, chce vycestovat do Německa. Žalobce uvedl, že se nemůže do Turecka vrátit, jelikož by mu hrozilo zatčení z politických důvodů. Dodal, že je Kurd, má problém s policií a v minulosti již byl stíhán. V podrobnostech odkázal správní orgán na výpověď žalobce z protokolu o vyjádření účastníka.

S ohledem na výše uvedené bylo policií konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území ČR, ale i na území Schengenského prostoru. Z těchto důvodů byl žalobce dne 15.2.2023 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Příslušný orgán cizinecké policie tak dospěl k závěru, že z jednání cizince je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době rozhodnutím mu stanovené z území členských států Evropské unie (dále jen EU), neboť jeho předešlé jednání svědčí o přesném opaku a demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR.

Žalovaný posoudil všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej v zajištění i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce vstoupil zcela vědomě na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, čehož si byl, jak vyplynulo z jeho výpovědi, zcela vědom. S žalobcem bylo zahájeno Policií ČR řízení o správním vyhoštění, za tímto účelem byl ostatně i umístěn do ZZC. Žalobce nebyl v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu a není tedy zřejmé, kde by se zdržoval, nemá k ČR žádné vazby, všechny rodinné příslušníky má dle svých slov v Turecku, nemá tedy ani tento subjektivní důvod se zdržovat na území ČR po dobu probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Cílovou zemí žalobce je Německo. Není mu známa žádná překážka

nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR. Nechce se vrátit do Turecka, chce vycestovat do Německa. Také uvedl, že se nemůže do Turecka vrátit, jelikož by mu hrozilo zatčení z politických důvodů. Je Kurd, má problém s policií a v minulosti již byl stíhán. Žalobce uvedl, že v ČR nechce zůstat, jenom jí projížděl. O azyl chtěl požádat až v Německu. Přesto po zajištění Policií ČR požádal o mezinárodní ochranu v ČR. Žalobce uvedl, že je zdrav, neléčí se s žádnou nemocí a neužívá žádné léky.

Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR, i když se chtěl, jak výslovně uvedl, od počátku dostat do Německa, a to až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání žalobce je zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a je oprávněné se domnívat, že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Sám žalobce uvedl, že ČR jen projížděl, jeho cílovou zemí je Německo. Z jeho jednání jednoznačně vyplynulo, že o mezinárodní ochranu v ČR neměl v úmyslu požádat. O azyl ostatně nepožádal ani dříve během své cesty Evropou, byť žalobce byl dle svých slov také např. v Rakousku. Takovéto jednání a pohnutky jednoznačně dokazují účelovost jeho současného jednání, neboť správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pocituje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska zeměpisného. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zadržením Policií ČR a zajištěním v ZZC.

S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboje pozdržet. Žalovaný rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že zjednání výše jmenovaného je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR a států EU vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumné předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Správní orgán v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, který např. ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Cílem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je pak dle uvedené judikatury znemožnění zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se dle daného rozsudku o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce tak svědčí nejen jeho vědomé

nerespektování právního řádu ČR, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany v ČR začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač výslovně uvedl, že jeho cílem je Německo, nikoliv ČR. Ze všech těchto důvodů shledává správní orgán uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu za neúčinné. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je dle správního orgánu zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalobce v průběhu provedeného řízení o správním vyhoštění uvedl, že je zdravý, neléčí se s žádnou nemocí a neužívá žádné léky a zároveň nenaznačil naprosto nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou.

Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem za účelové, neboť žalobce byl zadržen na území ČR během jeho nelegálního tranzitu, a pokud by k tomuto nedošlo, zjevně by nikdy o mezinárodní ochranu v ČR nepožádal. S ohledem na znění zákona o azylu nebude ovšem možné na žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, neboť dle tohoto zákonného ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být tedy žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Turecko zároveň není ze strany ČR považováno za tzv. bezpečnou zemi původu, není uvedeno ve vyhlášce ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a není možné tak v případě tureckých občanů vést ani tento typ zkráceného řízení. Proto stanovil správní orgán pro dobu trvání zajištění

žalobcem maximální zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců.

3. **Žalovaný dne 5.4.2023** ve svém vyjádření k žalobě uvedl výhradu k absenci podpisu na žalobním podání. Následně žalovaný uvedl, že shledal žalobní námitky neopodstatněnými, navíc jsou značně obecné povahy. Napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné. Žalovaný při posouzení důvodů k zajištění žalobce v ZZC vycházel z informací pocházejících z předchozí činnosti policie, jak mu umožňuje § 87 odst. 1 zákona o azylu. Takový postup je legitimní v situaci, kdy žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až po jeho zajištění policií. Tento legitimní způsob zjištění skutkového stavu vztahujícího se k době před zajištěním tak koresponduje s nastalou situací. Do správního spisu byly jako podklad pro vydání rozhodnutí zařazeny mj. právě materiály poskytnuté žalovanému policií, včetně rozhodnutí PČR Krajského ředitelství policie hl. města Prahy OCP OPKPE č.j. KRPA-59911-13/ČJ-2023-000022-MIG ze dne 15.2.2023 o uložení správního vyhoštění žalobci na dva roky a č.j. KRPA-59911-15/ČJ-2023-000022-MIG ze dne 15.2.2023 o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Součástí spisu je také protokol o výsledku účastníka správního řízení o správním vyhoštění ze dne č.j. KRPA-59911-9/ČJ-2023-000022-MIG 15.2.2023. Policie poukazuje na riziko možného maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, z jehož jednání i výroků je zjevný záměr nadále pokračovat ilegálně bez cestovního dokladu v cestě do Německa, kde má přátele, a které bylo cílem jeho cesty, zatímco v ČR žádné vazby nemá. Je v zájmu všech států EU, které jsou i součástí Schengenského prostoru, aby se na jejich území zdržovali pouze ti cizinci, kteří podmínky vstupu a pobytu na jejich území splňují.

V rozsudku č.j. 8 Azs 89/2019-37 NSS k obdobnému jednání uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o existenci oprávněné domněnky, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Stěžovatel měl možnost požádat o azyl již v Rumunsku, kde si byl schopen zařídit legální oprávnění k pobytu; byl zcela jistě dostatečně srozuměn s tím, jaký postup je třeba aplikovat pro legalizaci svého pobytu a pobytu v schengenském prostoru, ale záměrně tato pravidla ignoroval a z Rumunska vycestoval nelegálně přes několik zemí Evropské unie, včetně České republiky a Německa. Zjištěné skutečnosti nevyvolávají prakticky žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu proto, aby alespoň dočasně odvrátil uložení správního vyhoštění. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008-48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS, „v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Účelově podaná žádost o mezinárodní ochranu je přitom speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, čj. 7 Azs 55/2016-55).“ V usnesení č.j. 6 Azs 154/2022-34 ze dne 25.1.2023 NSS uvedl: „[13] Odhlížet v této souvislosti nelze ani od skutečnosti, že stěžovatel pobývá na území České republiky již od roku 2007, přičemž žádost o mezinárodní ochranu podal až poté, co pozbyl povolení k pobytu a hrozilo mu vycestování. Nejvyšší správní soud k tomu v již výše zmiňovaném rozsudku č. j. 2 Azs 423/2004-81 uvedl, že „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoli totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“*

Nyní napadené rozhodnutí vychází právě z konkrétních, individuálních okolností žalobcovy situace. Závěry žalovaného korespondují s konkrétními informacemi majícími

podklad ve správním spisu. To se týká rovněž stanovené délky zajištění žalobce na 120 dnů. Žalovaný vzal v potaz právě individuální okolnosti případu a s ohledem na ně zvažoval pravděpodobnou délku řízení. Jak v napadeném správním rozhodnutí ostatně i uvedl, stanovená délka zajištění koresponduje s šestiměsíční základní lhůtou pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, stanovenou v § 27 odst. 1 zákona o azylu. Ve výsledku se však v počáteční fázi řízení vždy jedná o odhad, do detailu přesný průběh řízení předem specifikovat nelze. Žalovaný trval na tom, že v soudu předkládaném případě nebyl žalobce zkrácen na svých právech, stanovená délka zajištění nebyla stanovena paušálně a není nepřiměřená.

Žalobní požadavek na konkretizaci podkladových materiálů se v uvedeném kontextu jeví jako irelevantní. Žalovaný specifikoval podklady, z nichž vycházel v rozhodnutí o zajištění. Ty jsou v kopii součástí správního spisu. Domáhat se specifikace dalších podkladů pro finální rozhodnutí ve věci je v této počáteční fázi řízení přinejmenším předčasné.

Žalobce byl závěrečným poučením řádně informován o možnosti požádat v souladu s § 46a odst. 10 zákona o azylu po uplynutí jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo rozhodnutí o žalobě opětovné posouzení důvodů jeho zajištění v ZZC. Závěr o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu dříve, a to jak ve vztahu k území ČR, tak i k dalším evropským státům, přes něž žalobce cestoval, je logickým důsledkem zjištěného stavu věci. Záměrem žalobce bylo odcestovat do Německa, je však zjevné, že o mezinárodní ochranu mohl žalobce požádat už v Srbsku, či následně v Rakousku. Z vlastní vůle tak ale neučinil a pokračoval v další cestě Evropou bez příslušných dokladů a pobytových oprávnění. Ani policejní orgán neshledal naplnění předpokladů pro možné uplatnění mírnějších donucovacích opatření, neboť by v daném případě byla neúčinná. Ze zjištění policie vyplývá, že žalobce má v úmyslu odjet do Německa, v ČR nemá blízké osoby, známé ani rodinné příslušníky, zatímco přátele má v Německu, které je cílem jeho cesty. Žalovaný poukázal mj. na potřebu zajistit dostupnost žalobce pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ jeho vykonatelnosti v důsledku případného negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu byla žalovaným v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodněna. Žalovaný je toho názoru, že v napadeném správním rozhodnutí přezkoumatelným způsobem poukázal na podstatné okolnosti týkající se jednání žalobce, motivů a cíle jeho cesty, i situace, za níž se teprve k podání žádosti o mezinárodní ochranu odhodlal. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál a trval na tom, že postupoval v souladu s právními předpisy a žalobcem napadené rozhodnutí je věcně správné, zákonné a přezkoumatelné. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán jako nedůvodné, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neshledá-li důvod ji odmítnout.

4. Ze zasláního **správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 23.2.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 5.4.2023 odpovídají obsahu spisu. Z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 23.2.2023 vyplynulo, že žalobce převzal osobně napadené rozhodnutí dne 27.2.2023 za přítomnosti tlumočnicka jazyka tureckého.
5. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné

správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

6. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.*
8. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu *„Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“*
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.*
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2022 zejména z důvodů, že tvrzení žalovaného o účelovosti podané žádosti nemá oporu ve správním spisu a současně žalovaný neuvedl žádný důvod, ze kterého by bylo možné učinit závěr, že uložení zvláštního opatření by v případě žalobce bylo neúčelné. Soud ale z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je nedůvodná.
11. Při posuzování žalobních námitek soud vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“.* Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má

být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

12. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel totiž z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR žalobcem, když na území ČR vstoupil bez oprávnění k pobytu, také uvedl, že cestoval přes státy EU v nákladním voze a jeho cílem je Německo, do vlasti se vrátit nechce, z čehož vyplynulo, že by žalobce mohl dál porušovat zákony ČR a snažil se vycestovat do Německa, příp. by odmítal následně opustit území EU; současně o neúčinnosti zvláštních opatření svědčí jeho zcela účelové jednání, když se o udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač výslovně uvedl, že jeho cílem je Německo, nikoliv ČR.
13. K tomu soud musí také poukázat na rozsudek NSS ze dne 26.6.2019 č.j. 8 Azs 89/2019-37 „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o existenci oprávněné domněnky, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Stěžovatel měl možnost požádat o azyl již v Rumunsku, kde si byl schopen zařídit legální oprávnění k pobytu; byl zcela jistě dostatečně srozuměn s tím, jaký postup je třeba aplikovat pro legalizaci svého pohybu a pobytu v schengenském prostoru, ale záměrně tato pravidla ignoroval a z Rumunska vycestoval nelegálně přes několik zemí Evropské unie, včetně České republiky a Německa. Zjištěné skutečnosti nevyvolávají prakticky žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu proto, aby alespoň dočasně odvrátil uložení správního vyhoštění. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č.j. 5 Azs 24/2008-48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS, „v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Účelově podaná žádost o mezinárodní ochranu je přitom speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016-55).“*
14. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS ke sp. zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z výpovědi žalobce, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním či by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle

zákona o azylu. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

15. Soud k tomuto dodává, že řízení o zajištění cizince je vedeno ve velmi krátkém časovém úseku a je tedy naprosto dostačující, když žalovaný převzal protokol o výpovědi účastníka řízení o správním vyhoštění, jakožto podklad pro své rozhodnutí a neopakoval tento úkon znovu sám. Žalovaný tak při posouzení důvodů k zajištění žalobce v ZZC vycházel z informací pocházejících z předchozí činnosti policie, jak mu umožňuje § 87 odst. 1 zákona o azylu.
16. Ani směrnice, ani zákon o azylu, dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-4 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo potvrzeno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR a EU, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a i závažné okolnosti z jejího průběhu.
17. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
18. K námitce účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu soud nad rámec výše uvedeného poukazuje na skutečnost, že žalobce svým jednáním zcela vědomě porušuje právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států schengenského prostoru bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru zcela ignoroval, a aby je obešel, jel ukrytý v nákladním automobilu za pomoci převaděče a následně jel autobusem do Prahy. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 15.2.2023 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Žalobce měl možnost požádat o mezinárodní ochranu již při svém prvním vstupu na území států EU, avšak žádost podal až po svém zajištění, kdy se stal výkon jeho vyhoštění reálným. Z jeho jednání tedy vyplývá naprostá účelovost. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se

hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26.6.2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jednání žalobce bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

19. Délka zajištění cizince byla stanovena na 120 dnů s ohledem na pravděpodobnou délku řízení. Stanovená délka zajištění koresponduje s šestiměsíční základní lhůtou pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany stanovenou v § 27 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že však nebude možné na žádost o mezinárodní ochranu žalobce aplikovat § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, neboť dle tohoto zákonného ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jedině v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Také uvedl, že nelze vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Turecko zároveň není ze strany ČR považováno za tzv. bezpečnou zemi původu, není uvedeno ve vyhlášce ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a není možné tak v případě tureckých občanů vést ani tento typ zkráceného řízení. Soud má proto za to, že žalovaný dostatečně a logicky zdůvodnil, proč byla doba zajištění stanovena horní hranicí. Žalovaný také dostatečně specifikoval podklady, z nichž vycházel v rozhodnutí o zajištění, a všechny jsou součástí spisové dokumentace.
20. Na závěr soud uvádí, že neshledal v napadeném rozhodnutí žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a také je rozhodnutí v souladu s § 47 zákona o azylu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, vydané v souladu s platnou právní úpravou a obsahující dostatečné i srozumitelné odůvodnění, ač je žalobce opačného názoru. Současně se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu lze považovat za účelovou, když existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Současně se žalovaný dostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření žalobci, a to v mezích zákona, jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo přiměřené, dostatečné, přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 18. dubna 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně